

Makulátlanul jó a híre,
és rendkívül piszkos
a fantáziája...

SCANDALOUS

a n é m a

अनंत के अंदर है

„Hölgyeim és uraim – L. J. Shen ezúttal is
hozza a legjobb formáját!”

– *The Bookhearted Woman*, amazon.com

*Pázos
könyvek*

L . J . S H E N

L . J . S H E N

SCANDALOUS

a n é m a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Ha a férfi megérintette volna, nem tudott volna beszélni hozzá,
ha szerette volna, nem tudja elhagyni,
ha beszél, nem tud figyelni,
ha harcol, nem tud győzni.*

Arundhati Roy: Az Apró Dolgok Istene¹

¹ Fordította: Greskovits Endre

A csikóhalak párban szeretnek úszkálni, egymásba kulcsolt farokkal. Az állatvilág azon ritka fajai közé tartoznak, amelyek monogám kapcsolatban élnek. A násztáncuk nyolc órán keresztül tart. Ezalatt többek között egymás mellett úszkálnak és a színüket változtatják. Romantikusak, elegánsak és törekenyek.

Éppen úgy, mint a szerelem.

Arra emlékeztetnek bennünket, hogy a szerelemnek pontosan olyan féktelennek kell lennie, mint amilyen az óceán.

Előhang

Edie

Törkosság

1: túl sok étel vagy ital fogyasztása

2: mohó vagy mértéktelen élvezet

A legrosszabb a hét főbűn közül. Legalábbis szerintem. És abban a pillanatban, a kegyetlen dél-kaliforniai forróságban, azon a májusi délutánon Todos Santos sétányán, amikor kétségbeesetten nagy szükségem volt némi készpénzre, kizárólag az én véleményem számított. Az emberektől nyüzsgő sétálóutcát a káprázatos jachtoktól és a csillogó óceántól elválasztó fehér korlátra támaszkodtam, úgy figyeltem az embereket.

Fendi, Dior, Versace, Chanel, Burberry, Bvlgari, Louboutin, Rolex.

Kapzsiság. Mértéktelenség. Korruptió. Bűn. Hazugság. Csalás.

Elítéltem őket. Azt, ahogy itták a tízdolláros biosmoothie-jukat, és könnyedén siklottak a Tony Hawk által dedikált, egyedi készítésű, színes gördeszkaíkon. Elítéltem őket, mert tisztában voltam

azzal, hogy ők nem tehetnék ezt velem. Rejtőzködtem. A vastag, fekete, kapucnis pulóver teljesen eltakart, a kezemet mélyen a zsebembe sülyesztettem. Egy szűk, fekete farmert viseltem, amihez egy régi Dr. Martenst vettem fel, és volt nálam egy ütött-kopott JanSport hátizsák is, amit csak a biztosítótűk tartottak egyben.

Nem lehetett meghatározni a nememet.

Úgy mozogtam, mint valami szellem.

Úgy *éreztem* magam, mint valami szélhámos.

Ma pedig valami olyasmit készültem tenni, ami után sokkal nehezebb lesz a tükörbe nézmem.

Mint minden veszélyes játéknak, ennek is megvoltak a szabályai, amelyeket be kellett tartani: gyerekek, idősek, nehézségekkel küzdő hétköznapi emberek szóba sem jöhettek. A gazdagokból húztam hasznót, a szüleimhez hasonló alakokat vettem célba. A Gucci táskás nőket és a Brunello Cucinelli öltönyös férfiakat. A hölgyeket, akiknek egy-egy uszár kukucskált elő a szegecsekkel díszített Michael Kors kiegészítéskijukból, és az olyan úriembereket, akik úgy néztek ki, mint akik simán kiadtak annyit egy szál szivarért, amennyibe egy átlagember lakásának egyhavi bérlete kerül.

Kínosan könnyű volt áldozatokat találni a sétányon. A 2018-as népszámlálási adatok szerint Todos Santos volt a leggazdagabb város Kaliforniában, és a régi pénzes családok legnagyobb elszörnyedésére számtalan, az apámhoz hasonló újgazdag döntött úgy, hogy ezen a helyen telepszik le az ízléstelenül hatalmas, Olaszországból behoztatott kocsijával és annyi ékszerrel, ami egy csatahajó elsüllyesztéséhez is elég lett volna.

Megcsóváltam a fejemet. Figyeltem a kirobbanó színekavalkádot és a napbarnított testeket, amelyeket alig takart valami ruha. Magamba

szívtam a levegőben terjengő illatokat. *Összpontosíts, Edie! Összpontosíts!*

Zsákmány. Egy jó vadász képes több mérföldről is kiszimatolni.

A napi betevőm fürge léptekkel haladt el mellettem. Nem is volt tudatában annak, hogy sikerült magára vonnia a figyelmemet. Hátravetette a fejét, és elővillantotta egyenes, gyöngyfehérségű fogait. Egy középkorú, Chanelet viselő trófeafeleség, tetőtől talpig a legújabb divat szerinti holmikba bugyolálva. Nem voltam túl nagy divatszakértő, de az apám imádta kényeztetni a szeretőit. Fényűző ruhakölteményekkel halmozta el őket, valósággal kérkedett velük a különféle társasági eseményeken, és a személyi asszisztenseként mutatta be őket. Az anyám maga is ugyanilyen egyedi tervezésű ruhákat vett magának, mert kétségbeesetten szeretett volna hasonlítani az apámat szórakoztató fiatalabb nőkhöz. Felismertem a gazdagság jeleit, ha láttam őket. És ami ezt a nőt illeti, ő aztán nem éhezett. Se ételben, se szeretetben nem szenvedett hiányt, és ez volt az a két dolog, ami számított.

Bár neki egyelőre még fogalma sincs róla, de az ő pénze lesz az, amin szeretetet vásárolok majd magamnak. Az ő hamarosan kiürülő pénztárcája segítségével fogom csordultig tölteni a szívemet.

– Már alig várom, hogy elmehessek a The Brasserie-be kacsasalátát enni. Szerinted holnap lehetne róla szó? Talán Dar is velünk tartana – mormolta a nő, és manikűrözött ujjaival megigazgatta állig érő, platinaszőke bubifrizuráját.

Már háttal volt nekem, amikor észrevettem, hogy egy magas, sötét hajú, jóképű fickó karját szorongatja, aki legalább húsz évvel fiatalabbnak tűnt, mint ő. A fickó olyan izmos és nagydarab volt, mint a robotzsaru, de olyan elegánsan öltözködött, mint David Beckham.

Vajon a fiúja volt? A férje? Egy régi barát? Netán a fia? Nem igazán volt jelentősége az én szemszögemből nézve.

A nő tökéletes áldozat volt. Figyelmetlen, szétszórt és arrogáns. A tárcája elvesztése csupán egy apró kellemetlenség lenne a számára. Valószínűleg egy asszisztens vagy valami egyéb szerencsétlen lélek az alkalmazottai közül lenne az, aki orvosolná a kialakult helyzetet. Valaki, aki új hitelkártyákat rendelne és új jogosítványt igényelne a számára, aki megkímélné attól, hogy efféle bosszantóan bürokratikus dolgokkal kelljen foglalkoznia.

Olyasvalaki, mint Camila.

A lopás nagyon hasonlít a kötél tánca. Az egésznek a tartás a titka, valamint a képesség, hogy az ember ne nézzen le a mélybe, vagyis az én esetemben az áldozata szemébe. Karcsú voltam, alacsony és fürge. Ahogy kerülgettem a féktelen, bikinivel viselő tinilányokat és a fagyizó családokat, a nő karján himbálódzó aranyszínű és fekete YSL kiegészítőkre szegeztem a tekintetemet.

A hangok eltompultak, a testek és az utcai ételárusok eltűntek a látómezőmből. Csak a táskát láttam, és a célotat.

Miután felidéztem a Bane-től tanultakat, vettem egy mély lélegzetet, és a táska után vettem magamat. Letéptem a nő karjáról, majd eliramodtam a sétány mellett sorakozó boltok és éttermek közé ékelődő számtalan sikátor egyike felé. Nem néztem vissza. Vakon futottam, kétségbeesetten, beleadva apait-anyait.

Kop, kop, kop, kop. A bakancsom nagyokat dobant a forró betonon, de sokkal hatalmasabb súllyal nyomta a szívemet a tudat, hogy milyen következményekkel járna, ha nem lennék képes előteremteni a szükséges összeget. A sétányon nevetgélő lányok hangja teljesen elnémult, ahogy egyre nagyobb távolságot teremtettem önmagam és a célpontom között.

Én is egy lehettem volna közülük. Még most is lehetnék. Miért csinálom ezt? Miért nem vagyok képes egyszerűen elengedni?

Már csak egy sarok választott el attól, hogy a kocsimba vethessem magamat, kinyithassam a táskát, és alaposan szemügyre vehessem a kincsemet. Valósággal megrészegültem az adrenalinától, és úgy éreztem, mintha be lennék tépve az endorfintól. Hisztérikus nevetés tört elő a torkomból. Gyűlöltem lopni. A tettét kísérő érzés pedig még annál is elviselhetetlenebb volt. De a legjobban önmagamat gyűlöltem. Az embert, aki lett belőlem. Mégis nagyon felszabadító érzés volt, hogy képes voltam valami rosszat tenni és gond nélkül megszűni a dolgot. Valósággal felpeszduilt tőle a vérem.

Amikor megpillantottam a kocsimat, hatalmas megkönnyebbülés lett úrrá rajtam. Egy régi, fekete Audi TT volt az, amit az apám vett nekem az üzlettársától, Baron Spencertől. Az elmúlt három évben semmit sem kaptam tőle ezen kívül, de még ehhez az ajándékhoz is komoly elvárások kapcsolódtak. Az volt az életcélja, hogy minél kevesebbet találkozzon velem a hatalmas palotájában. Legtöbbször nem is jött haza éjszakára. Probléma megoldva.

Előkotortam a kocsikulcsomat a hátizsákból, és az út hátralévő részében olyan erősen lihegtem, mint valami beteg kutya.

Csupán néhány centiméter választott el a vezetőülés felőli ajtótól, amikor megfordult velem a világ, és megbicsaklott a térdem. Beletelt pár pillanatba, mire rájöttem, hogy nem a saját ügyetlenségemnek köszönhetően botlottam meg. Egy hatalmas, kemény kéz ragadott meg a vállamnál fogva, és teljesen kiszorította a tüdőmből a levegőt. Iszonyatos erővel zárult a marka a karom köré, majd berántott az egyik kis sikátorba egy gyorsétkerem és egy francia butik közé, még mielőtt kinyithattam volna a számat, és bármit is tehettem volna ellene. Esélyem sem volt kiáltani, harapni vagy valami

annál is rosszabbat csinálni. Megvettem a bakancsos lábamat a talajon, kétségbeesetten próbáltam szabadulni a fickótól, de ő kétszer akkora volt, mint én, és csupa izom. Túlságosan is elvakított a düh, így nem néztem meg alaposan az arcát. Kaotikus érzelmek szorították össze a gyomromat, szó szerint lángot lövellt tőlük a tekintetem. Néhány pillanatig se nem láttam, se nem hallottam. A férfi az egyik épület falának vágott, én pedig felszisszentem, mert éreztem a becsapódás erejét a hátamban és a gerincemben. Ösztönösen kinyújtottam a karomat, és megpróbáltam elérni az idegen arcát a körmemmel, rúgtam és sikoltoztam. A félelmem olyan volt, mint valami vihar. Lehetetlen volt csak úgy átvitorlázni rajta. A támadóm megragadta a csuklómat, a fejem fölé rántotta, majd a hűvös betonnak szorította.

Ennyi volt – gondoltam magamban. – Elérkezett számodra a vég. Egy ostoba táska miatt, egy vasárnap délutánon, Kalifornia legzsúfoltabb strandjainak egyikén.

Összerezentem. Vártam, hogy a férfi ökle az arcomba csapódjon, vagy valami még annál is rosszabb történjen – hogy megérezsem magamon a bűzös leheletét, ahogy az ajkam fölé hajol, vagy hogy megragadjon a kezével, és elkezdjen megszabadítani a nadrágomtól.

Az idegen kuncogni kezdett.

Összevontam a szemöldökömet, és összeszűkülte a szemem. Mindezt megtettem, hogy visszanyerjem az önuralmam, és megszabaduljak a rettegéstől.

A férfi lassan bontakozott ki előttem, egyik apró részlet a másik után, mint valami készülő festmény. Elsőként szürkés-kék szeme bukkant elő a félelmem ködéből. Zafir és ezüst keveredett benne, egy holdkő színei. Ezt követte egyenes orra és szimmetrikus szája,

majd a járomcsontja, ami olyan éles volt, hogy akár még egy gyémántot is el lehetett volna vágni rajta. Átható férfiaság lengte körül, és bár félelmetesen nézett ki, nem ez volt az oka annak, hogy azonnal felismertem. Hanem az, ami veszélyes mennyiségben áradt belőle: a fenyegetés és a nyers erő. Egy sötét lovag volt, durva anyagból. Némaságában kegyetlen és fájdalmasan magabiztos. Mindössze egyszer találkoztam vele. Egy kerti partin Dean Cole házában néhány héttel ezelőtt, és egyetlen szót sem váltottunk egymással.

A fickó senkivel sem beszélgetett.

Trent Rexroth.

Alig ismertük egymást, de minden, amit tudtam róla, ellene szólt. Milliomos volt, egyedülálló, és éppen ezért valószínűleg nagy playboy. Vagyis az apám, fiatalabb kiadásban, ami azt jelentette, hogy nagyjából annyira vágytam arra, hogy közelebbi ismeretségbe kerüljek vele, mint arra, hogy elkapjam a kolerát.

– Öt másodperced van megmagyarázni, miért próbáltad kirabolni az anyámat. – Trent hangja száraz volt, de a tekintete? Lángolt a haragtól. – Öt.

Az anyja. A francba! Ezúttal tényleg bajban voltam. Bár képtelen lettem volna megbánást érezni a döntésem miatt, hiszen tökéletesnek bizonyult a választásom. A célpontom egy gazdag, fehér nő volt a kertvárosból, akinek nem hiányozna sem a készpénz, sem pedig a táska. Az viszont eléggé sajnálatos volt, hogy a férfi, aki hat hónappal ezelőtt az apám üzlettársa lett, az ő fia volt.

– Engedje el a csuklómát! – sziszegtem összeszorított fogakkal. – Mielőtt a tökébe térdelek.

– Négy. – Trent tudomást sem vett a fenyegetésemről. Helyette csak még erősebben szorította a csuklómát, a tekintete pedig

kihívóan villogott, mintha arra bízta, hogy próbáljam csak meg azt, amiről mindketten tudtuk, hogy túl gyáva vagyok hozzá. Össze-rezzentem. Trent nem igazán okozott fájdalmat nekem, és ezzel nagyon is tisztában volt. A szorítása éppen csak annyira volt erős, hogy kényelmetlen legyen, és halálra ijesszen vele.

Eddigi életem során még egyszer sem volt részem testi fenyegetésben. Ez amolyan íratlan szabály volt a gazdagok és előkelők körében. Teljesen levegőnek nézhetted a gyermekedet, elküldhetted Svájcba egy bentlakásos iskolába, és a nevelőnőjére bízhattad egészen tizenhét éves koráig, de isten mentsen attól, hogy kezdetemről emelni rá. Körülnéztem. Az YSL táskát kerestem a tekintetemmel. A zavarodottságtól és a pániktól valósággal kavargott a gyomrom. Rexroth gyorsan kitalálta, mit tervezek, mert belerúgott a kettőnk között heverő táskába, az pedig hangosan a bakancsomhoz ütődött.

– Ne kezdj el túlzottan kötődni hozzá, édes! Három.

– Az apám megölné, ha tudná, hogy kezdetemről emelt rám – háborogtam, miközben minden erőmmel azon voltam, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. – Én...

– Jordan Van Der Zee lánya vagy – vágott a szavamba tárgyilagosan Rexroth, és ezzel megkímélt attól, hogy be kelljen mutatkoynom. – Sajnálattal közlöm, hogy kurvára nem érdekel.

Az apám Rexroth üzlettársa volt, és ő birtokolta a Next-level Financial Services részvényeinek negyvenkilenc százalékát. Ezt a céget Trent alapította a középiskolai barátaival. Az apámat nem igazán lehetett a főnökének tekinteni, de azért mindenképpen fenyegetést jelentett a számára. Trent komor arckifejezése arról árulkodott, hogy valóban nem fél Jordan Van Der Zeetől, én azonban tudtam, hogy

az apám teljesen begőzölne, ha tudomást szerezne arról, hogy Trent Rexroth kezét mert emelni rám. Jordan Van Der Zee csak ritkán vett tudomást a létezésemről, de amikor megtette, az azért történt, hogy megmutassa, mekkora hatalma van fölöttem.

Szerettem volna én is kihívást intézni Rexroth felé, bár magam sem értettem teljesen ennek az okát. Talán azért, mert megalázott – bár a lelkem mélyén tisztában voltam vele, hogy megérdemeltem.

Trent szeme villámokat szórt, valósággal égette a bőrömet a tekintete, ahol ért. Elvörösödött az arcom, és nagyon rosszul érintett a dolog, mert ez a pasi majdnem kétszer annyi idős volt, mint én, és felháborító módon tiltott gyümölcsnek számított. Mivel tetten ért, már amúgy is eléggé gyerekesnek éreztem magam. Bónuszként azonban a combom is megfeszült, amikor a csuklómba mélyeszett az ujjait, méghozzá úgy, mintha a legszívesebben széthasítaná a bőrömet, hogy kitephesse a vénáimat, és erre nem volt az égvilágon semmi szükségem.

– Mit akar tenni? Megüt? – Felszegtem az államot. A tekintetem, a hangom és a tartásom dacot sugárzott. Rexroth anyja fehér volt, az apja ezek szerint fekete vagy keverék lehetett. Ő magas volt, jó felépítésű és napbarnított. Fekete haját rövidre nyírva viselte, tengerészgyalogos stílusban. Egy grafitiszürke szövtnadrág, egy galléros fehér ing, valamint egy vintage Rolex karóra volt rajta. *Gyönyörű pasas. Lélegzetelállítóan jóképű, arrogáns seggfej.*

– Kettő.

– Tíz perce számol visszafelé ötről, okostojás – közöltem vele kihívóan felvont szemöldökkel. Válaszul egy ördögi mosolyt villantott felém, ami, esküszöm, olyan volt, mintha agyarakat növesztett volna. Hirtelen eleresztette a csuklómat, mintha megégette volna

magát, én pedig megfogtam az egyiket, és körkörös mozdulatokkal óvatosan dörzsölgetni kezdtem. Trent árnyékként tornyosult fölém, majd mordult egyet, és befejezte a visszaszámlálást.

– Egy.

Némán meredtünk egymásra. Én elszörnyedve, ő vidáman. A pulzusom veszélyesen felgyorsult, én pedig eltöprengtem azon, vajon hogyan is nézne ki odabentről, ha a szívkamráim felrobbanának a rengeteg vértől és adrenalintól. Trent kínzó lassúsággal felfemelte a kezét, majd lehúzta a fejemről a kapucnimat, és hagyta, hogy hosszú, hullámos, szőke hajam végigomoljon a hátamon, le egészen a derekamig. Nagyon kiszolgáltatottnak éreztem magam, ez pedig megviselte az idegeimet. Trent tekintete lusta felfedezőútra indult rajtam, mintha csak valami használati tárgy lennék, ő pedig éppen azon morfondírozna, hogy megvegyen-e, vagy inkább mégsem, méghozzá az egyik egydolláros boltban. Jól néztem ki – ez a tény nagy meglepéssel töltötte el a szüleimet, ugyanakkor bosszantotta is őket. De Trent egy férfi volt, én pedig egy utolsó éves gimnazista, még ha csupán további két hétre szolt is ez az állapot. Tudtam, hogy a gazdag férfiak buknak a fiatalabb nőkre, de csak ritkán kockáztatták volna meg a börtönt is a cél érdekében.

Néhány hosszú pillanat után végül én voltam az, aki megtörte a csendet.

– Most mi lesz?

– Most várok. – Trent majdnem megcirógatta az arcomat – de csak majdnem –, amitől megrebbent a szemhéjam, a szívem pedig olyan hevesen dobogott, hogy egyszerre éreztem magam fiatalabbnak és idősebbnek is a koromnál.

– Vár? – Összevontam a szemöldökömet. – Mégis mire?

– Kivárok egészen addig, amíg fel nem használhatom ellened ezt az információt, Edie Van Der Zee.

Trent tudta a nevemet. A keresztnévemet. Már az is eléggé meglepő volt, hogy felismert, hiszen csak a kert másik végéből látott a barátja kerti partiján néhány héttel ezelőtt, de ez... különös módon izgalmas volt. Honnan tudná Trent Rexroth a nevemet, hacsak nem kérdezett rá valakinél? Az apám sosem beszélt rólam a munkahelyén. Ez egy atombiztos tény volt. Próbált tudomást sem venni a létezéséről, amikor csak tehetett.

– Mégis mit akarhatna tőlem? – Kétkedően elfintorítottam az orromat. Trent egy harminc fölötti, nagy hatalmú mogul volt, és nemcsak hogy nem ugyanazon a pályán játszottunk, de még csak nem is ugyanabban a ligában. És nem arról volt szó, hogy túl kritikus lettem volna magammal szemben. Én döntöttem így. Lehettem volna ugyanolyan gazdag, mint ő – helyesbítés: valószínűleg ötvenszer olyan gazdag voltam, mint ő. Az egész világ a lábaim előtt heverhetett volna, csakhogy én úgy döntöttem, hogy eldobom magamtól, ahelyett, hogy éltem volna a lehetőséggel, bármennyire is megdöbben tettem az apámat ezzel.

Trent Rexrothnak azonban fogalma sem lehetett erről. Nem tudott az égvilágon semmit.

Elképesztően étellel telinek éreztem magam a karjában, a figyelő tekintete alatt. Felém hajolt. Az ajkával, amit az isten is költészetre, bűnre és gyönyörszerzésre teremtett, belemosolygott a bőrömbe valahol a torkom és a fülem között, majd halkán így suttogott:

– Szükségem van valamire, amivel kordában tarthatom az apádat. Gratulálok! Sikerült lehetséges áldozati báránnyá alacsonyítanod magadat.

Ezután Trent elkezdett terelgetni a kocsim felé. Közben úgy szorította a tarkómat, mintha valami szelídítésre szoruló vadállat lennék. Én pedig mindvégig csak arra tudtam gondolni, hogy az életem most lett nagyságrendekkel bonyolultabb.

Rexroth megütögette az Audi tetejét, majd lejjebb tolta az orrán a Wayfarer napszemüvegét, és rám mosolygott a nyitott ablakon keresztül.

– Vezess óvatosan!

– Bassza meg! – Reszketett a kezem, de azért megpróbáltam kiengetni a keziféket.

– Arról szó sem lehet, kölyök. Nem érsz annyit, hogy börtönbe kerüljek miattad.

Már betöltöttem a tizennyolcat, nem mintha ennek lett volna bármi jelentősége. Megálljt parancsoltam magamnak, bár csak egy pillanatra választott el attól, hogy szembeköpjem, amikor feltúrta az anyja táskáját, és valami apró, kemény dolgot hajított be a kocsimba.

– Útravalónak. És egy jótanácsot is kapsz mellé: maradj távol az emberek zsebetől és táskáitól! Nem mindenki annyira barátságos, mint én.

Trent egyáltalán nem volt barátságos. Róla lehetett volna mintázni a seggfejség szobrát. Mielőtt sikerült volna kieszelnem valami elemes visszavágást, sarkon fordult, és elsétált. Mámorító illatfelhőt és egy sereg érdeklődő nőt hagyott maga után. Lenéztem, hogy ellenőrizsem, mit dobott az ölembe. Még mindig kábult voltam kissé, és nagyon zavarónak találtam az utolsó megjegyzését.

Egy Snickers szelet.

Más szavakkal: így utasított, hogy lazítsak – úgy bánt velem, mintha valami kisgyerek lennék. *Egy nevetséges csitri.*

Beindítottam a kocsit, és a sétányról egyenesen Tobago Beach-re hajtottam. Muszáj lesz kölcsönkérnem Bane-től, hogy fedezhessem a következő havi költségeimet. Túl szétesett voltam ugyanis ahhoz, hogy megpróbáljak becserkészni egy másik célpontot a könnyű pénzkereset reményében.

De az a nap megváltoztatott valamit, és egy olyan irányba terelte az életemet, amiről sosem hittem volna, hogy egyáltalán lehetséges.

Ez volt az a nap, amikor rájöttem, hogy gyűlölöm Trent Rexroht.

A nap, amikor felvettem az ellenségeim listájára, a kegyelem reménye nélkül.

És a nap, amikor rádöbbsentem, hogy még mindig képes vagyok életre kelni a megfelelő férfi ölelésében.

Milyen kár, hogy ez a férfi egyáltalán nem volt megfelelő a számomra.

Első fejezet

Trent

Egy labirintus ő, amiből nincs menekvés.

Egy éteri, megállíthatatlan lüktetés. Ott van, de alig észrevehető.

Annyira szeretem, hogy néha már gyűlölöm.

És ez rettegéssel tölt el, mert a lelkem mélyén tudom, mi is ő.

Egy megoldhatatlan rejtély.

És azt is tudom, én ki vagyok.

Az ostoba bolond, aki szeretné őt megváltani.

Bármilyen áron.

– Hogyan érezted magad, amikor ezt írtad? – Sonya úgy tartotta a kezében a whiskyfoltokkal tarkított papírdarabot, mint valami kibaszott újszülöttet, és könnyek homályosították el a tekintetét. Nagyon drámai volt a mai foglalkozás. Sonya hangja fátyolos volt, és tudtam, mire vár. Egy áttörésre. *Egy pillanatra.* Egy hollywoodi film kulcsjelenetére, ami mindent megváltoztat. A furcsa lány leveti a gátlásait, az apa rádöbben, hogy egy rideg gazember, utána pedig feldolgozzák az érzelmeiket, bla-bla-bla-adj-egy-papír-zsebkendőt-bla.

Megdörzsöltem az arcomat, és vetettem egy pillantást a Rolexemre.

– Kibaszottul részeg voltam, amikor írtam, szóval valószínűleg nagyon vágyhattam egy hamburgerre, hogy felszívja valami az alkoholt – feleltem kifejezéstelen arccal. Nem beszéltem sokat – meglepetés, bassza meg! –, éppen ezért neveztek úgy, hogy a Néma. Általában kizárólag Sonyával álltam szóba, aki ismerte a határait, vagy Lunával, aki magasról tett rájuk és rám is.

– Gyakran iszol?

Csalódottságból fakadó szomorúság. Az tükröződött Sonya vonásain. Nagyrészt sikerült ugyan elfednie előlem, én mégis észrevettem a sokrétegni smink és a professzionalizmus álarca mögött.

– Nem mintha bármi közöd lenne hozzá, de nem.

Hosszúra nyúlt a csend, valósággal ordított a helyiségben. A mobilom kijelzőjét kocogtattam az ujjaim hegyével, és közben azon töprengtem, vajon elküldtem-e azt az e-mailt a koreaiaknak, vagy sem. Kedvesebben kellett volna viselkednem, tekintve, hogy a négyéves kislányom ott ült mellettem, és szemtanúja volt a szóváltásnak. Persze sok mindennek kellett volna lennem, mégis csupán annyira tellett tőlem a munkán kívül, hogy dühöngtem és háborogtam, teljesen össze voltam zavarodva. *Miért, Luna? Mi a francot műveltem veled?* Magam sem értettem, hogyan lett belőlem egy olyan egyedülálló apuka harminchárom évesen, akinek nem volt sem ideje, sem pedig türelme egyetlen másik nőnemű lényre sem a gyerekén kívül.

– Beszéljünk a csikóhalakról! – Sonya egymásba kulcsolta az ujjait, és témát váltott. Mindig ezt csinálta, amikor próbára tette a türelmemet, és közel jártam ahhoz, hogy felcsattanjak. A mosolya barátságos volt, de semleges, pontosan olyan, mint az irodája. Végigfuttattam a tekintetemet a mögötte lógó fényképeken, amelyek tele voltak fiatal, nevető gyerekekkel – olyan szarságokkal, amiket az

IKEA-ban lehet kapni –, meg a halványsárga tapétán és a virágos, elegáns foteleken. Vajon Sonya volt az, aki túl kétségbeesetten próbálkozott, vagy én nem próbálkoztam eléggé? Nehéz lett volna megmondani ezen a ponton. A lányom felé fordultam, és önelégült vigyorral ajándékoztam meg. Ő nem viszonzta. Persze nem is hibáztattam.

– Luna, szeretnéd elmondani az apukádnak, miért kedveled anynyira a csikóhalakat? – csicseregte vidáman Sonya.

Luna összeesküvő vigyorral fordult a terapeutája felé. Négyéves volt, de nem beszélt. Egyáltalán. Egyetlen szó, egyetlen betű sem hagyta el a száját. Nem volt semmi gond a hangszálaival. Igazából síkított, amikor valami fájdalmat okozott neki, és köhögött, amikor meg volt fázva, amikor pedig meghallott a rádióban egy Justin Bieber-számot, szórakozottan dúdolt (ami egyesek szerint már önmagában is épp elég nagy tragédia volt).

Luna azért nem beszélt, mert *nem akart* beszélni. A probléma pszichológiai eredetű volt, nem testi. Az ördög tudja, mi állhatott a hátterében. Csak annyit *tudtam*, hogy a lányom más. Közömbös és szokatlan. Az emberek azt mondták rá, hogy „különleges”. Ezt a mentséget használták arra, hogy csodabogárnak bélyegezzék. Többé már nem védhettem meg őt a furcsa pillantásoktól és a kérdően felvont szemöldököktől. Tulajdonképpen egyre nehezebb volt legyinteni a hallgatására és arra fogni az egészet, hogy zárkózott a természete. Különben is, kezdtem belefáradni abba, hogy rejtegessem a dolgot.

Luna elképesztően okos volt. Mindig is az lesz. Az átlagosnál jobb eredményeket ért el az összes teszten, amit megcsináltattak vele az évek során, és olyan sok volt belőlük, hogy már a számukat sem lehetett követni. Minden egyes szót értett. Önként döntött a némaság mellett, de túl fiatal volt még egy ilyen döntéshez. Megpróbálni

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lebeszélni a dologról egyszerre volt lehetetlen és ironikus. Éppen ezért vonszoltam el magam hetente kétszer Sonya rendelőjébe, még hozzá a munkanap kellős közepén. Kétségbeesetten szerettem volna ugyan- is rávenni a lányomat, hogy hagyjon fel végre a világ bojkottálásával.

– Igazából pontosan meg tudom mondani neked, miért szere- ti Luna a csikóhalakat. – Sonya fintorogva az asztalára tapasztot- ta a részegen írt soraimat tartalmazó cetlit. Luna néha-néha elejtett egy-két szót, amikor kettesben volt a terapeutájával, de olyankor so- ha, amikor én is a helyiségben tartózkodtam. Sonya azt állította, hogy Lunának kellemes a hangja, éppen olyan, mint a tekintete. Azt is mondta, hogy lágy és finom, egyszerűen tökéletes. Semmiféle beszédhibája nincs. *„Ugyanúgy beszél, mint bármelyik másik gyerek, Trent. Egy nap te is hallhatod majd.”*

Fáradtan felvontam a szemöldökömet, majd megtámasztottam a fejemet a kezemmel, úgy néztem a bögyös kis vörös szemébe. Há- rom üzleti ügy is a figyelmemet követelte a munkahelyemen – négy, amennyiben elfelejtettem elküldeni a szerződést a koreaiaknak –, és az időm túl drága volt ahhoz, hogy holmi kibaszott csikóhalakról cseverésszünk.

– Valóban?

Sonya átnyúlt az íróasztala fölött, és az én hatalmas, barna kezem- re simította a saját apró, fehér kezét.

– Luna azért imádja a csikóhalakat, mert az állatvilágban ők az egyetlen faj, amelyiknél az apa csikóhal hordja ki a babát, és nem az anya. A hímnemű csikóhal testében fejlődik ki az utód. Ő esik te- herbe. Ő az, aki fészket rak. Nem csodálatos?

Pislogtam néhányat, és a lányom felé kaptam a tekintetemet. Ret- tenetes, hogy mennyire nem tudtam mit kezdeni a velem egyko- rú nővel, így aztán a Lunáról való gondoskodás olyan volt, mint